

Isaac Besora

ENGINEYER

Viure és prendre partit

■ Si hi ha alguna cosa en què val la pena fixar-nos dels resultats de les últimes eleccions municipals és l'elevat nombre de cares noves que han aparegut als ajuntaments d'arreu de la comarca. Aquest hauria de ser, més que un resultat en si, un símptoma clar que les coses no només poden canviar, sinó que ho estan fent. Que cada cop hi ha més persones que se senten més partícips del que passa al seu poble i ciutat i creuen en les possibilitats de canviar tot allò que no els agrada. Que la distància entre els ajuntaments, aquells òrgans que percebem com a vells, lents i poc representatius del nostre dia a dia, i el veritable cor de les ciutats, la gent, les associacions i empreses que la formen, es redueix fins a la mínima expressió. Que sí, de veritat, que una altra forma de fer les coses és possible i del tot necessària.

Noves cares, però sobretot noves formes, han de propiciar que la gent sigui més activa des de l'àmbit que li sigui més còmode. Ha de ser una oportunitat perquè entre tots canviem el gris del carbó que omple les mines de la comarca pel verd esperança que n'omple els boscos. És només així, amb la implicació de tots nosaltres, que farem que aquesta comarca esdevingui el que volem, perquè, parafrasejant el filòsof i polític italià Antonio Gramsci, viure no és res més que prendre partit. No fer-ho és rendir-nos a l' statu quo, a conformar-nos amb la crítica sense acció, a la indiferència, a la mort de la comarca per inacció. Jo no hi estic disposat, i tu?

«Noves cares [per al lideratge], però sobretot noves formes, que han de propiciar que la gent sigui més activa des de l'àmbit que li sigui més còmode»

Dolors Clotet

PERIODISTA

Essència bergistana

■ El Berguedà no és una arcàdia feliç, ho sabem. Més aviat ens sentim còmodes instal·lats en el desànim perpetu que ens fa tant mal com ingerir un quilo diari de carn processada. Aquest tarannà victimista, a part de convertir-nos en un *remake* de la senyora Rottenmeyer, no ens ajuda, segur. Aquesta vocació genuïnament berguedana de barrufet rondinaire és corrosiva. El posat també pot ser una estratègia perquè així, parapetats crònicament rere la crítica sistemàtica (que és molt diferent de la constructiva), no ens hem de molestar a proposar alternatives que ens ajudin a avançar, a créixer, a aprendre.

Potser ens hem de començar a creure que els reis són els pares (i què, *baby?*), que som capaços de deixar de fumar (només faltaria!) i que un altre Berguedà (millor) és possible. Hi ha persones que s'ho creuen. Doncs va. Mirem de posar-hi el focus i vegem qui som aquestes curioses criatures bergistanes i què volem ser quan siguem grans: mostrem-nos tan crítics i exigents com calgui per escriure amb bona lletra un full de ruta comú i decidir com arribar a la nostra particular Ítaca. Ei: i no posem pals a les rodes, ni envegem els èxits del veí, que això és (lleig) massa fàcil i poc fructífer. Construïm, avancem.

Hi ha persones que han invertit els seus diners, i no pocs, a tirar endavant projectes del sector de la cultura, el turisme, la gastronomia, la indústria, perquè creuen en el potencial del Berguedà i no com una entelèquia sinó com una realitat. Alguna cosa bona devem tenir quan fins i tot Picasso va trobar inspiració al Pedraforca per engendrar el cubisme.

«Hi ha persones que han invertit els seus diners, i no pocs, a tirar endavant projectes perquè creuen en el potencial del Berguedà com una realitat»

CLIMENT 1890

BERGA / PUIG - REIG / BARCELONA

www.joieriaclement.com - 938 380 174

